

a szökőkútszerű törmeléktömeg; husángok, leveles gallyak vetődtek vele együtt a magasba.

— Akna — súgta Belanka, s intett a legénységnek: — Feküdj!

Andris egy kormos kérgű bükk tövében lapult, s feszülten leste: rájuk-találnak-e az aknavető.

— Ha igen, s kitör a pánik, nincs más hátra: roham, s harcolni a végső-kig — vélte Jani.

Dehogyan rohamozunk — intett energikusan Belanka. — Inkább egészen közel engedjük őket, s akkor a fák mögül egyszerre köpetünk rájuk a géppuskánkkal. Hadd törjön ki náluk a pánik, s ne nálunk.

— Dupp! Dupp! Dupp!

Az utolsó földfröccsenés nem lehetett távolabb huszonöt méternél. Andris ajzott idegekkel figyelt. Egyelőre senki sem mozdult a Belanka-századból. Elszántan, fegyelmezetten hasaltak a fatörzsek mögött.

Belanka a géppuskák felé kúszott. S Andris megérezte: ha rájuk-találnak az aknavető, egy pillanatig sem fog habozni az elszánt kis csapat... A másik oldalon nem magyarok, nem is emberek fenyegetnek a felkoncolással, s tobzódnak az emberi vérben, hanem egy végvonaglásában is veszett vadállat karma fenyeget halállal — az Élet küszöbén. A vadállatnak nem jár kegyelem...

Mindennel számolva, óvatos, de határozott mozdulattal igazította maga elé géppisztolyát.

ZOLTÁNYFI ISTVÁN: T. L., A BARÁTOM